

Сохацький О.Ю.

доктор філософії,

доцент кафедри міжнародних економічних відносин,

Західноукраїнський національний університет

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8735-866X>

Стула Д.В.

магістр,

Західноукраїнський національний університет

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-2974-7104>

Sokhatskyi Oleksandr

PhD, Associate Professor of the

Department of International Economic Relations,

West Ukrainian National University

Stula Dmytro

Master Student,

West Ukrainian National University

ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ У ФОРМУВАННІ РЕСУРСНОЇ БАЗИ ПОСТВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Анотація. У статті досліджено публічну дипломатію як інструмент формування ресурсної бази поствоєнного відновлення України в контексті економічної безпеки. Метою статті є визначення механізмів трансформації репутаційного капіталу та довіри у фінансові, інвестиційні й інституційні ресурси. Розкрито механізми цього процесу та систематизовано канали акумулювання зовнішньої підтримки й їх взаємозв'язок із безпековою стійкістю економіки. З використанням системного та інституційного підходів запропоновано авторську концептуальну рамку оцінювання ефективності публічної дипломатії у мобілізації ресурсів відновлення. Інституціоналізація публічної дипломатії розглядається як важлива передумова підвищення економічної безпеки України. Інтеграція публічної та цифрової дипломатії у стратегічне управління відновленням пов'язується зі зниженням зовнішніх ризиків і підвищенням прогнозованості ресурсних потоків.

Ключові слова: публічна дипломатія, репутаційний капітал, цифрова дипломатія, поствоєнне відновлення, економічна безпека, національні економічні інтереси, інвестиції.

Постановка проблеми. Повномасштабна війна в Україні призвела до значних втрат виробничого, інфраструктурного та інституційного потенціалу. У таких умовах питання формування стійкої ресурсної бази поствоєнного відновлення набуває ключового значення. Водночас наявні інструменти економічної політики не забезпечують достатнього залучення зовнішніх фінансових, інвестиційних та інституційних ресурсів в умовах підвищеної невизначеності та безпекових ризиків.

На цьому тлі більшої ваги набувають нематеріальні чинники, зокрема довіра та репутаційний капітал держави, від яких значною мірою залежить характер і обсяги міжнародної підтримки. Публічна дипломатія у цьому контексті розглядається як інструмент їх формування. Водночас у наукових дослідженнях її зв'язок із забезпеченням економічної безпеки та ресурсного відновлення залишається недостатньо визначеним. Це потребує уточнення підходів до розуміння публічної дипломатії як

складової формування ресурсної бази поствоєнного відновлення України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика публічної дипломатії України в умовах війни останніми роками помітно активізувалася у науковому дискурсі. У сучасних дослідженнях вона розглядається вже не лише як засіб формування позитивного міжнародного іміджу держави, а як важливий інструмент забезпечення репутаційної безпеки. Саме такий підхід простежується у працях П. Сухорольського та І. Сухорольської, а також Н. Калла, який обґрунтовує перехід від концепції «м'якої сили» до логіки репутаційної безпеки та показує її значення для держав у конфліктних і кризових умовах [1; 3; 4].

Окремий напрям становлять дослідження, присвячені образу України у міжнародному інформаційному просторі, цифровій дипломатії та стратегічним наративам воєнного часу. У працях S. T. Lee, C. Bjola та A. Fjällhed, S. Ventura, B. Boatwright і S. Pyle,

R. Horbyk i D. Orlova, M. Zachara-Szymańska показали, що цифрові платформи, візуальна комунікація, офіційні акаунти держави, а також персоналізований лідерський стиль В. Зеленського стали важливими чинниками міжнародної солідарності з Україною [2; 6–10]. У цьому ж контексті українські дослідники звертають увагу на трансформацію інструментів публічної дипломатії України в умовах воєнного стану та розширення її політичного, економічного, культурного й інформаційного вимірів [5]. Узагальнюючи ці підходи, можна стверджувати, що публічна дипломатія у воєнний період виконує не лише символічну чи репрезентативну, а й мобілізаційну функцію, впливаючи на масштаби зовнішньої підтримки та довгострокову готовність партнерів до співпраці [6–9].

Водночас у науковій літературі формується окремий блок досліджень, у якому повоєнне відновлення України пов'язується з вимогами економічної безпеки, прозорості, підзвітності та антикорупційної стійкості. Праці М. М. Richter, J. Cifuentes-Faura, S. Kravtsov та співавторів акцентують, що ефективність міжнародної фінансової допомоги та інвестицій у відбудову залежить не лише від обсягів зовнішньої підтримки, а й від інституційної довіри, якості врядування та здатності держави мінімізувати корупційні ризики [11–14]. У цьому сенсі довіра міжнародних донорів та інвесторів постає не лише економічною, а й комунікаційною категорією, що зближує проблематику економічної безпеки з публічною дипломатією [11; 12].

Суттєвий внесок у розробку теми роблять і праці, присвячені економічній дипломатії, державно-приватному партнерству та залученню приватного капіталу до відновлення. У дослідженнях I. Zarafina, M. Negrych та співавторів, T. Lozynska та співавторів проаналізовано основні бар'єри для інвестування у відбудову України, ризики для приватного сектору, а також роль партнерських механізмів у формуванні інвестиційної основи відновлення [15–17]. У цих працях підкреслюється, що формування ресурсної бази відбудови потребує не лише інституційних реформ і правових гарантій, а й належного міжнародного позиціонування України як передбачуваного та надійного партнера [15; 17].

Ще один важливий напрям представлений дослідженнями діаспорної дипломатії та ролі діаспори у постконфліктному відновленні. У працях I. Birka, N. Williams, M. Koinova доведено, що діаспора може виступати не лише джерелом фінансових переказів, а й каналом інвестицій, адвокації, транснаціонального лобювання та поширення довіри до країни походження [18–20]. Особливо важливим для теми цього дослідження є висновок про те, що мобілізація діаспори у постконфліктних економіках може прямо впливати на інвестиційну привабливість держави та ресурсне забезпечення її відновлення [19; 20].

Сучасні дослідження достатньо ґрунтовно висвітлюють окремі аспекти публічної дипломатії, цифрових комунікацій, антикорупційної політики, інвестиційних механізмів та діаспорної участі у відновленні.

Водночас недостатньо розробленим залишається комплексний підхід до публічної дипломатії саме як інструменту формування ресурсної бази повоєнного відновлення України в контексті економічної безпеки. Подальшого наукового осмислення потребує питання, яким чином репутаційний капітал держави, сформований засобами публічної дипломатії, може трансформуватися у фінансові, інвестиційні та інституційні ресурси відбудови [1; 11; 15; 19].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри наявність значного масиву досліджень, присвячених публічній дипломатії України, її цифровим інструментам та ролі у формуванні міжнародної підтримки, у науковій літературі відсутнє цілісне бачення її функціонування як елементу економічної безпеки держави. Більшість робіт зосереджена на комунікаційному, іміджевому або політичному вимірі публічної дипломатії, тоді як її економічні наслідки та вплив на ресурсне забезпечення відновлення залишаються фрагментарно дослідженими.

Недостатньо розкритим є також механізм трансформації репутаційного капіталу та довіри, сформованих засобами публічної дипломатії, у конкретні фінансові, інвестиційні та інституційні ресурси. Наявні дослідження, як правило, фіксують зв'язок між міжнародною підтримкою та інформаційною активністю держави, однак не пояснюють інструментально, яким чином цей зв'язок реалізується у практичній площині залучення ресурсів.

Окремо варто зазначити відсутність інтегрованого підходу до поєднання публічної дипломатії з економічною дипломатією, політикою залучення інвестицій та механізмами державно-приватного партнерства у контексті повоєнного відновлення. У більшості досліджень ці напрями розглядаються ізольовано, без урахування їх взаємопосилюючого ефекту.

Крім того, недостатньо системно досліджено роль публічної дипломатії у зниженні ризиків для зовнішніх партнерів, зокрема у контексті підвищення передбачуваності, прозорості та довіри до інституційного середовища України. Це обмежує можливості формування стійкої ресурсної бази відновлення в умовах високої невизначеності та безпекових викликів.

Таким чином, потребує подальшого наукового обґрунтування комплексний підхід до публічної дипломатії як інструменту формування ресурсної бази поствоєнного відновлення України, що поєднає комунікаційний, економічний та безпековий виміри.

Метою статті є теоретичне обґрунтування ролі публічної дипломатії у формуванні ресурсної бази поствоєнного відновлення України в контексті забезпечення економічної безпеки, а також ідентифікація механізмів трансформації репутаційного капіталу у фінансові, інвестиційні та інституційні ресурси.

Відповідно до поставленої мети визначено такі завдання дослідження:

– проаналізувати сучасні наукові підходи до трактування публічної дипломатії в умовах воєнних конфліктів та постконфліктного відновлення;

– визначити роль репутаційного капіталу та довіри як чинників формування ресурсного потенціалу відновлення;

– систематизувати основні канали трансформації публічної дипломатії у ресурси (офіційна допомога, інвестиції, інституційна підтримка, діаспорні мережі);

– дослідити взаємозв'язок між комунікаційними практиками держави та процесами мобілізації зовнішніх ресурсів;

– обґрунтувати концептуальний підхід до оцінювання впливу публічної дипломатії на формування ресурсної бази відновлення в умовах економічної невизначеності.

Результати дослідження. Трансформація публічної дипломатії України в умовах повномасштабної війни засвідчує її вихід за межі традиційного іміджевого інструментарію та набуття функцій, безпосередньо пов'язаних із забезпеченням економічної безпеки. На відміну від класичних підходів, у яких публічна дипломатія розглядається як інструмент «м'якої сили», сучасні дослідження акцентують її роль у формуванні репутаційної безпеки, що визначає здатність держави мобілізувати зовнішні ресурси в умовах конфлікту [3; 4].

У випадку України це проявляється у прямому впливі комунікаційних практик на рішення щодо фінансової допомоги, інвестицій та інституційної підтримки [1; 6]. Ключовим механізмом такого впливу виступає репутаційний капітал, який формується через узгодженість стратегічних наративів, інтенсивність цифрової дипломатії та персоналізовану комунікацію політичного керівництва. Дослідження показують, що саме цифрові платформи та мережеві практики комунікації стали основним каналом формування довіри до України, що забезпечило високий рівень міжнародної підтримки у 2022–2024 рр. [2; 7–10]. У цьому контексті довіра набуває не лише соціально-політичного, а й економічного значення, оскільки впливає на параметри ресурсних потоків, зокрема обсяги фінансування, структуру інвестицій та умови співпраці [11–13].

З метою систематизації отриманих результатів доцільно виокремити основні канали трансформації публічної дипломатії у ресурсну базу відновлення (табл. 1).

Аналіз наведених каналів свідчить, що найбільш чутливими до впливу репутаційного капіталу є інвестиційний та діаспорний сегменти, де довіра виступає ключовим фактором прийняття рішень.

Натомість у сфері офіційної допомоги визначальним є поєднання політичної підтримки та інституційної надійності, що підкреслює взаємозалежність комунікаційних і структурних чинників [11; 15]. Водночас ефективність мобілізації ресурсів суттєво залежить від рівня інтеграції публічної дипломатії з економічною політикою держави. Дослідження бар'єрів інвестування у відбудову України показують, що навіть за наявності позитивного міжнародного іміджу ключовими обмеженнями залишаються інституційні ризики, прозорість та гарантії захисту капіталу [15–17].

Отримані результати, відображені на рис. 1, дозволяють інтерпретувати публічну дипломатію як багаторівневий механізм опосередкованого впливу на економічні параметри відновлення. На першому етапі формуються комунікаційні сигнали, які забезпечують кумуляцію репутаційного капіталу через підвищення рівня довіри з боку міжнародних акторів. На другому етапі відбувається активація каналів трансформації, зокрема через інвестиційні, фінансові та інституційні інструменти.

Принципово важливим є те, що ефективність цієї трансформації залежить від здатності держави забезпечити інституційну узгодженість між комунікаційними практиками та внутрішніми реформами. За відсутності такого узгодження репутаційний капітал не конвертується у стійкі ресурсні потоки, що обмежує вплив публічної дипломатії на економічну безпеку. Водночас за умов синергії між публічною та економічною дипломатією формується ефект взаємопосилення, який проявляється у зростанні обсягів фінансування, інвестиційної активності та розширенні інституційної підтримки.

Модель відображає не лише послідовність процесів, але й їхню функціональну взаємозалежність, що дозволяє розглядати публічну дипломатію як структурний елемент механізму формування ресурсної бази відновлення в контексті економічної безпеки.

Функціональне значення запропонованої моделі полягає у відображенні багаторівневого характеру впливу публічної дипломатії на економічні процеси. Вона дозволяє розглядати комунікаційні практики не як самодостатній інструмент, а як складову ширшого механізму формування умов для мобілізації ресурсів відновлення [3; 4; 6].

У цьому контексті особливої уваги набуває взаємозв'язок між інформаційним середовищем та економічними рішеннями міжнародних акторів. Публічна дипломатія формує когнітивні рамки

Таблиця 1

Канали трансформації публічної дипломатії у ресурси відновлення

Канал	Характер впливу	Економічний результат
Офіційна міжнародна допомога	Легітимація політичної підтримки	Зростання обсягів фінансування
Приватні інвестиції	Зниження сприйняття ризиків	Активізація ПІП
Інституційна підтримка	Підвищення довіри до реформ	Розширення програм співпраці
Діаспорні мережі	Транснаціональна комунікація та лобіювання	Додаткові інвестиції та ресурси

Джерело: узагальнено авторами на основі [11–17; 18–20]

Рис. 1. Концептуальна модель трансформації публічної дипломатії у формування ресурсної бази поствоєнного відновлення України та забезпечення економічної безпеки

Джерело: розроблено авторами

сприйняття держави, які безпосередньо впливають на оцінку ризиків, очікувану дохідність та рівень довіри до економічної політики [2; 7–10].

Важливо підкреслити, що ефект публічної дипломатії має відкладений характер і реалізується через накопичення репутаційного капіталу. Це означає, що короткострокові комунікаційні ефекти не завжди трансформуються у негайні економічні результати, однак створюють основу для довгострокових інвестиційних та інституційних рішень [3; 11].

З іншого боку, нестабільність або суперечливість зовнішніх сигналів може нівелювати позитивний ефект навіть за наявності об'єктивних передумов для залучення ресурсів. Це підтверджує необхідність узгодженості публічної дипломатії з внутрішньою економічною політикою та реформами [11–14].

Окремого аналізу потребує роль державних інституцій у забезпеченні ефективності трансформаційних процесів. Саме інституційна спроможність визначає, наскільки сформований рівень довіри може бути конвертований у конкретні економічні результати, зокрема у вигляді інвестиційних проектів або фінансових програм [12–14].

Крім того, важливим аспектом є диференціація впливу публічної дипломатії залежно від типу зовнішніх акторів. Для урядів та міжнародних організацій ключовими є політична легітимність і прозорість, тоді як для приватного сектору визначальними виступають стабільність, передбачуваність та гарантії захисту інвестицій [15–17]. У цьому зв'язку

доцільно розглядати публічну дипломатію як інструмент зниження інформаційної асиметрії, яка виступає одним із ключових бар'єрів для міжнародного інвестування. Підвищення якості комунікації сприяє зменшенню невизначеності та покращенню інвестиційного клімату [15; 16]. Водночас ефективність публічної дипломатії значною мірою залежить від здатності адаптувати комунікаційні стратегії до змін у глобальному інформаційному просторі. Зокрема, цифровізація міжнародних відносин вимагає оперативності, узгодженості та стратегічної послідовності у формуванні державних наративів [6; 7; 9].

Не менш важливим є питання інституціоналізації публічної дипломатії, що передбачає її інтеграцію у систему стратегічного управління відновленням. Це забезпечує перехід від реактивних до проактивних моделей взаємодії з міжнародними партнерами [1; 11; 15]. У підсумку, результати дослідження свідчать про необхідність розгляду публічної дипломатії як складової економічної політики у поствоєнний період. Її вплив на ресурсну базу відновлення реалізується через комплекс взаємопов'язаних механізмів, що поєднують комунікаційні, інституційні та економічні складові [1; 6; 18–20].

Висновки. У результаті проведеного дослідження встановлено, що публічна дипломатія в умовах повномасштабної війни трансформується з інструменту формування іміджу у важливий елемент забезпечення економічної безпеки держави. Її функціональне призначення розширюється за

рахунок здатності впливати на параметри мобілізації зовнішніх ресурсів, що є критичним для процесів поствоєнного відновлення.

Доведено, що ключовим механізмом такого впливу виступає репутаційний капітал, який формується через системну комунікацію, цифрову дипломатію та узгодженість стратегічних наративів. Саме рівень довіри до держави визначає масштаби та структуру міжнародної підтримки, включаючи фінансову допомогу, інвестиції та інституційне співробітництво. Обґрунтовано, що трансформація публічної дипломатії у ресурсну базу відновлення відбувається через низку взаємопов'язаних каналів, серед яких ключове значення мають офіційна міжнародна допомога, приватні інвестиції, інституційна підтримка та діаспорні мережі. Ефективність їх функціонування залежить від рівня довіри, зниження інформаційної асиметрії та сприйняття ризиків зовнішніми акторами.

Встановлено, що позитивний репутаційний ефект не є самодостатнім чинником залучення ресурсів,

а потребує інституційного підкріплення. Прозорість, антикорупційна стійкість та якість державного управління виступають необхідними умовами конвертації довіри у реальні економічні результати. Запропонована концептуальна модель дозволяє систематизувати взаємозв'язок між комунікаційними практиками, репутаційним капіталом та економічними ефектами, що забезпечує більш цілісне розуміння ролі публічної дипломатії у процесах відновлення. Її використання створює передумови для інтеграції комунікаційної політики у систему стратегічного управління економічним розвитком.

Таким чином, публічна дипломатія виступає не лише допоміжним, а системоутворюючим інструментом формування ресурсної бази поствоєнного відновлення. Подальші дослідження доцільно спрямувати на кількісну оцінку впливу репутаційного капіталу на обсяги міжнародної допомоги та інвестицій, а також на розробку індикаторів ефективності публічної дипломатії в умовах глобальної невизначеності.

Список використаних джерел:

1. Sukhorolskyi P., Sukhorolska I. The public diplomacy of Ukraine in wartime: a path to reputational security. *Eastern Journal of European Studies*. 2024. DOI: <https://doi.org/10.47743/ejes-2024-SI13>
2. Lee S. T. A battle for foreign perceptions: Ukraine's country image in the 2022 war with Russia. *Place Branding and Public Diplomacy*. 2023. Vol. 19, No. 3. P. 345–358. DOI: <https://doi.org/10.1057/s41254-022-00284-0>
3. Cull N. J. The war for Ukraine: Reputational security and media disruption. *Place Branding and Public Diplomacy*. 2023. Vol. 19, No. 2. P. 195–199. DOI: <https://doi.org/10.1057/s41254-022-00281-3>
4. Cull N. J. From soft power to reputational security: rethinking public diplomacy and cultural diplomacy for a dangerous age. *Place Branding and Public Diplomacy*. 2022. Vol. 18, No. 1. P. 18–21. DOI: <https://doi.org/10.1057/s41254-021-00236-0>
5. Піпченко Н., Дарницький А. Публічна дипломатія України в умовах воєнного стану. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. 2023. № 160. С. 25–31. URL: <https://apir.iir.edu.ua/index.php/apmv/article/view/3914/3564>
6. Bjola C., Fjällhed A. Public diplomacy in the crossfire: decoding Ukraine's 'Strategic Self' during wartime. *International Affairs*. 2025. Vol. 101, No. 6. P. 2059–2083. DOI: <https://doi.org/10.1093/ia/iaaf179>
7. Ventura S. War and its imagery: the visual narrative of the Ukrainian state's Instagram account Ukraine.ua as a tool of digital public diplomacy. *International Journal of Strategic Communication*. 2024. Vol. 18, No. 1. P. 1–25. DOI: <https://doi.org/10.1080/1553118X.2024.2395407>
8. Boatwright B., Pyle S. "Don't mess with Ukrainian farmers": An examination of Ukraine and Kyiv's official Twitter accounts as crisis communication, public diplomacy, and nation building during Russian invasion. *Public Relations Review*. 2023. Vol. 49, No. 4. Article 102363. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.pubrev.2023.102363>
9. Horbyk R., Orlova D. Transmedia storytelling and memetic warfare: Ukraine's wartime public diplomacy. *Place Branding and Public Diplomacy*. 2023. Vol. 19, No. 2. P. 228–231. DOI: <https://doi.org/10.1057/s41254-022-00283-1>
10. Zachara-Szymańska M. The return of the hero-leader? Volodymyr Zelensky's international image and the global response to Russia's invasion of Ukraine. *Leadership*. 2023. Vol. 19, No. 3. P. 196–209. DOI: <https://doi.org/10.1177/17427150231159824>
11. Richter M. M. 'Call the Bluff' or 'Build Back Better'—Anti-corruption reforms in post-war Ukraine. *Global Policy*. 2023. Vol. 14. P. 611–622. DOI: <https://doi.org/10.1111/1758-5899.13251>
12. Cifuentes-Faura J. Government transparency and corruption in a turbulent setting: The case of foreign aid to Ukraine. *Governance*. 2024. Vol. 37, No. 2. P. 659–670. DOI: <https://doi.org/10.1111/gove.12835>
13. Cifuentes-Faura J. Corruption in Ukraine during the Ukrainian–Russian war: A decalogue of policies to combat it. *Journal of Public Affairs*. 2024. Vol. 24, No. 1. Article e2905. DOI: <https://doi.org/10.1002/pa.2905>
14. Kravtsov S., Orobets K., Shyshpanova N., Vovchenko O., Berezovska-Chmil O. Progress and challenges in combating corruption in Ukraine: Pathways forward. *Journal of Strategic Security*. 2024. Vol. 17, No. 2. P. 28–43. DOI: <https://doi.org/10.5038/1944-0472.17.2.2223>
15. Zapatrina I. Ukraine: Challenges in attracting the private sector to infrastructure recovery. *European Procurement & Public Private Partnership Law Review*. 2022. Vol. 17, No. 2. P. 132–139. DOI: <https://doi.org/10.21552/epppl/2022/2/10>
16. Negrych M., Vashkevych V., Tkachenko O., Kuchmieiev O. Analysis of the advancement of public-private partnership in Ukraine. *Economics Ecology Socium*. 2024. Vol. 8, No. 1. P. 27–39. DOI: <https://doi.org/10.61954/2616-7107/2024.8.1-3>

17. Lozynska T., Birchenko N., Piskun A., Dengub V. Investment and infrastructure development projects in public-private partnerships in Ukraine. *Economics Ecology Socium*. 2024. Vol. 8, No. 4. P. 53–65. DOI: <https://doi.org/10.61954/2616-7107/2024.8.4-5>
18. Birka I. Thinking diaspora diplomacy after Russia's war in Ukraine. *Space and Polity*. 2022. Vol. 26, No. 1. P. 1–9. DOI: <https://doi.org/10.1080/13562576.2022.2104632>
19. Williams N. Mobilising diaspora to promote homeland investment: the progress of policy in post-conflict economies. *Environment and Planning C: Politics and Space*. 2018. Vol. 36, No. 7. DOI: <https://doi.org/10.1177/2399654417752684>
20. Koinova M. Diaspora mobilisation for conflict and post-conflict reconstruction: contextual and comparative dimensions. *Journal of Ethnic and Migration Studies*. 2018. Vol. 44, No. 8. P. 1251–1269. DOI: <https://doi.org/10.1080/1369183X.2017.1354152>

References:

1. Sukhorolskyi, P., Sukhorolska, I. (2024) Publichna dyplomatiia Ukrainy v umovakh viiny: shliakh do reputatsiinoi bezpeky [Public diplomacy of Ukraine in wartime: a path to reputational security]. *Eastern Journal of European Studies*, vol. 15, no. 1. DOI: <https://doi.org/10.47743/ejes-2024-SI13>
2. Pipchenko, N., Darnytskyi, A. (2023) Publichna dyplomatiia Ukrainy v umovakh voiennoho stanu [Public diplomacy of Ukraine under martial law]. *Actual Problems of International Relations*, no. 160, pp. 25–31. Available at: <https://apir.iir.edu.ua/index.php/apmv/article/view/3914/3564>
3. Negrych, M., Vashkevych, V., Tkachenko, O., Kuchmieiev, O. (2024) Analiz rozvytku derzhavno-pryvatnoho partnerstva v Ukraini [Analysis of the advancement of public-private partnership in Ukraine]. *Economics Ecology Socium*, vol. 8, no. 1, pp. 27–39. DOI: <https://doi.org/10.61954/2616-7107/2024.8.1-3>
4. Lozynska, T., Birchenko, N., Piskun, A., Dengub, V. (2024) Investytsiini ta infrastruktturni proiektu u derzhavno-pryvatnomu partnerstvi v Ukraini [Investment and infrastructure development projects in public-private partnerships in Ukraine]. *Economics Ecology Socium*, vol. 8, no. 4, pp. 53–65. DOI: <https://doi.org/10.61954/2616-7107/2024.8.4-5>
5. Kravtsov, S., Orobets, K., Shyshpanova, N., Vovchenko, O., Berezovska-Chmil, O. (2024) Prohres i vyklyky borotby z koruptsiieiu v Ukraini: shliakhy rozvytku [Progress and challenges in combating corruption in Ukraine: pathways forward]. *Journal of Strategic Security*, vol. 17, no. 2, pp. 28–43. DOI: <https://doi.org/10.5038/1944-0472.17.2.2223>
6. Lee, S.T. (2023) A battle for foreign perceptions: Ukraine's country image in the 2022 war with Russia [A battle for foreign perceptions: Ukraine's country image in the 2022 war with Russia]. *Place Branding and Public Diplomacy*, vol. 19, no. 3, pp. 345–358. DOI: <https://doi.org/10.1057/s41254-022-00284-0>
7. Cull, N.J. (2023) The war for Ukraine: Reputational security and media disruption [The war for Ukraine: Reputational security and media disruption]. *Place Branding and Public Diplomacy*, vol. 19, no. 2, pp. 195–199. DOI: <https://doi.org/10.1057/s41254-022-00281-3>
8. Cull, N.J. (2022) From soft power to reputational security: Rethinking public diplomacy and cultural diplomacy for a dangerous age [From soft power to reputational security: Rethinking public diplomacy and cultural diplomacy for a dangerous age]. *Place Branding and Public Diplomacy*, vol. 18, no. 1, pp. 18–21. DOI: <https://doi.org/10.1057/s41254-021-00236-0>
9. Bjola, C., Fjällhed, A. (2025) Public diplomacy in the crossfire: Decoding Ukraine's 'Strategic Self' during wartime [Public diplomacy in the crossfire: Decoding Ukraine's 'Strategic Self' during wartime]. *International Affairs*, vol. 101, no. 6, pp. 2059–2083. DOI: <https://doi.org/10.1093/ia/iiaf179>
10. Ventura, S. (2024) War and its imagery: The visual narrative of the Ukrainian state's Instagram account Ukraine.ua as a tool of digital public diplomacy [War and its imagery: The visual narrative of the Ukrainian state's Instagram account Ukraine.ua as a tool of digital public diplomacy]. *International Journal of Strategic Communication*, vol. 18, no. 1, pp. 1–25. DOI: <https://doi.org/10.1080/1553118X.2024.2395407>
11. Boatwright, B., Pyle, S. (2023) "Don't mess with Ukrainian farmers": An examination of Ukraine and Kyiv's official Twitter accounts as crisis communication, public diplomacy, and nation building during Russian invasion ["Don't mess with Ukrainian farmers": An examination of Ukraine and Kyiv's official Twitter accounts as crisis communication, public diplomacy, and nation building during Russian invasion]. *Public Relations Review*, vol. 49, no. 4, article 102363. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.pubrev.2023.102363>
12. Horbyk, R., Orlova, D. (2023) Transmedia storytelling and memetic warfare: Ukraine's wartime public diplomacy [Transmedia storytelling and memetic warfare: Ukraine's wartime public diplomacy]. *Place Branding and Public Diplomacy*, vol. 19, no. 2, pp. 228–231. DOI: <https://doi.org/10.1057/s41254-022-00283-1>
13. Zachara-Szymańska, M. (2023) The return of the hero-leader? Volodymyr Zelensky's international image and the global response to Russia's invasion of Ukraine [The return of the hero-leader? Volodymyr Zelensky's international image and the global response to Russia's invasion of Ukraine]. *Leadership*, vol. 19, no. 3, pp. 196–209. DOI: <https://doi.org/10.1177/17427150231159824>
14. Richter, M.M. (2023) 'Call the Bluff' or 'Build Back Better' – Anti-corruption reforms in post-war Ukraine ['Call the Bluff' or 'Build Back Better'—Anti-corruption reforms in post-war Ukraine]. *Global Policy*, vol. 14, no. 4, pp. 611–622. DOI: <https://doi.org/10.1111/1758-5899.13251>
15. Cifuentes-Faura, J. (2024) Government transparency and corruption in a turbulent setting: The case of foreign aid to Ukraine [Government transparency and corruption in a turbulent setting: The case of foreign aid to Ukraine]. *Governance*, vol. 37, no. 2, pp. 659–670. DOI: <https://doi.org/10.1111/gove.12835>

16. Cifuentes-Faura, J. (2024) Corruption in Ukraine during the Ukrainian–Russian war: A decalogue of policies to combat it [Corruption in Ukraine during the Ukrainian–Russian war: A decalogue of policies to combat it]. *Journal of Public Affairs*, vol. 24, no. 1, article e2905. DOI: <https://doi.org/10.1002/pa.2905>
17. Zapatrina, I. (2022) Ukraine: Challenges in attracting the private sector to infrastructure recovery [Ukraine: Challenges in attracting the private sector to infrastructure recovery]. *European Procurement & Public Private Partnership Law Review*, vol. 17, no. 2, pp. 132–139. DOI: <https://doi.org/10.21552/eppl/2022/2/10>
18. Birka, I. (2022) Thinking diaspora diplomacy after Russia’s war in Ukraine [Thinking diaspora diplomacy after Russia’s war in Ukraine]. *Space and Polity*, vol. 26, no. 1, pp. 1–9. DOI: <https://doi.org/10.1080/13562576.2022.2104632>
19. Williams, N. (2018) Mobilising diaspora to promote homeland investment: The progress of policy in post-conflict economies. *Environment and Planning C: Politics and Space*, vol. 36, no. 7. DOI: <https://doi.org/10.1177/2399654417752684>
20. Koinova, M. (2018) Diaspora mobilisation for conflict and post-conflict reconstruction: Contextual and comparative dimensions [Diaspora mobilisation for conflict and post-conflict reconstruction: Contextual and comparative dimensions]. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, vol. 44, no. 8, pp. 1251–1269. DOI: <https://doi.org/10.1080/1369183X.2017.1354152>

PUBLIC DIPLOMACY IN SHAPING THE RESOURCE BASE FOR UKRAINE’S POST-WAR RECOVERY IN THE CONTEXT OF ECONOMIC SECURITY

Summary. The article examines the role of public diplomacy in shaping the resource base for Ukraine’s post-war recovery under conditions of heightened uncertainty and security challenges. The study is grounded in the assumption that traditional economic policy instruments are insufficient to ensure effective mobilization of external financial, investment, and institutional resources in a wartime and post-conflict environment. In this context, particular attention is paid to intangible factors, primarily trust and reputational capital, which significantly influence the scale and sustainability of international support. The paper argues that public diplomacy has evolved beyond its conventional function of image-building and now performs a strategic role in ensuring economic security. It contributes to the formation of favorable external perceptions, reduces information asymmetry, and enhances the predictability of cooperation with international partners. Special emphasis is placed on the mechanisms through which reputational capital is transformed into tangible economic outcomes, including official development assistance, foreign direct investment, institutional cooperation, and diaspora engagement. The study systematizes the key channels of such transformation and highlights the interdependence between communication strategies and institutional capacity. It is demonstrated that the effectiveness of public diplomacy depends not only on the quality of external communication but also on the consistency of domestic reforms, transparency, and governance standards. A conceptual model is proposed to illustrate the relationship between communication practices, reputational capital, and resource mobilization. The findings suggest that public diplomacy should be integrated into the system of strategic management of post-war recovery as a tool for mitigating external risks and strengthening economic resilience. The results contribute to a deeper understanding of the role of non-material factors in economic recovery processes and provide a basis for further research on measuring the economic effects of reputational capital.

Keywords: public diplomacy, reputational capital, digital diplomacy, post-war recovery, economic security, national economic interests, investment.

Дата надходження статті: 25.02.2026

Дата прийняття статті: 18.03.2026

Дата публікації статті: 02.04.2026